

Neh 3
Votum/groet; Who You say I am; gebed; lezen Neh 3 + intro; Zoals Nehemia; preek; Opw 797; ha; Samen eten wij; gebed; Opw 702; zegen; collecte met muziek
Bergschenhoek 1.11.2020

Bouwen doe je samen dia

Er wordt wat af gebouwd in onze wereld. Vandaag ziet dat er ongeveer zo uit. Een bouwplaats waar een nieuw gebouw of een nieuwe wijk uit de grond wordt gestampt. Een plek vol activiteit en bedrijvigheid. Allerlei bouwvakkers en bedrijven zijn er bezig. Ieder met zijn eigen specialisme: metselaars, lassers, kraanmachinisten en elektriciens. Want bouwen, dat doe je samen. Dia En hier heb ik nu een plaatje van de bouwplaats die Jeruzalem is geworden. De stad gonst van de activiteit. Weg is de apathie en moedeloosheid die er eerst was. Voortvarend wordt de herbouw van de stadsmuur aangepakt en iedereen draagt zijn steentje bij.

dia Twee plaatjes die je met elkaar kunt beschouwen als een beeld van samen kerk en gemeente van Jezus zijn. Dit gaat over ons, over jou en mij. Wij zijn dat. Gods werk in uitvoering. De gemeente als bouwplaats vol activiteit waar wordt gebouwd voor God en voor elkaar. Maar hoe doe je dat, bouwen in de kerk? Nehemia 3 laat er vandaag iets van zien. De bouw gaat van start. Nehemia 1: Bouwen begint met bidden. Nehemia 2: Wie begint met bidden, kan gaan bouwen in vertrouwen. En nu Nehemia 3: Bouwen doe je samen.

We beginnen bij God dia

Wat dacht je toen we Nehemia 3 lazen? Beetje droge stof vind je niet. Een lange en beetje saaie opsomming van namen en werkzaamheden. Misschien kreeg je wel medelijden met Bram Oostdijk die al die moeilijke namen moest lezen... Ik zou het me kunnen voorstellen! Maar ik wil jullie vandaag laten zien hoe dit ogenschijnlijk saaie hoofdstuk prachtige dingen vertelt over wat het betekent om te bouwen voor God.

Het begint al meteen in vers 1. De herbouw van Jeruzalems muren begint bij de Schaapspoort. Op het einde van het hoofdstuk is de cirkel rond en wordt er ook weer bij de Schaapspoort afgesloten. Een veelzeggend detail. Want de Schaapspoort was de poort die zich het dichtst bij de tempel bevond. Door deze poort kwamen de offerdieren de stad in. Vandaar: Schaapspoort. En op die plek, belangrijk voor de offers in de tempel, wordt de bouw begonnen. En, het is ook de enige poort waarvan

wordt verteld dat die wordt ingewijd. Met een ceremonie zal dat zijn gegaan. Met gebed en zang misschien.

Ik zei al: een veelzeggend detail. Hier wordt verteld: in Jeruzalem bouwen we rondom de tempel. God is het middelpunt van de bouw. Wij beginnen bij Hem en wij eindigen ook bij Hem. Het is niet ons project dat wij even willen realiseren. Nee, wij bouwen voor God. Het is ons om Hem te doen. Zijn naam willen we groot maken. Zijn vergeving en genade willen we vieren. Daarom bouwen we. Mooi om te lezen vind ik dat. Het geeft nog steeds ons bouwen in de kerk richting en fundament. Wij beginnen bij God. Als wij bouwen in de kerk, laat het niet ons koninkrijkje zijn dat we willen bouwen, maar dat van God. Als we bouwen in de kerk, laten we net als toen in Jeruzalem bouwen rondom een altaar. Bij ons is dat nu de tafel van Jezus, waar Jezus naar ons toe komt met vergeving en verzoening. Laat Jezus de kern en het fundament zijn van al ons bouwwerk. Het is ons om Hem te doen. Laat dat maar duidelijk zijn van het begin af aan!

Iedereen doet mee dia

Wat verder opvalt is: Iedereen doet mee. Alweer: mooi om te zien! Het begint met Eljasib, de hogepriester. Ook hij steekt de handen uit de mouwen en verruilt zijn hogepriesterlijk gewaad voor een overall. Leider zijn in de kerk betekent niet alleen anderen aansturen en motiveren, maar ook zelf gaan meedoen met de bouw. Ook de andere 'ambtsdragers' in Jeruzalem – de medepriesters van Eljasib, levieten die dienst doen in de tempel – bouwen mee, zij aan zij met de anderen.

Een bonte verzameling mensen steekt de handen uit de mouwen. Van hoog tot laag. Uit alle rangen en standen. Er zijn districtshoofden bij. Er zijn mensen met allerlei verschillende banen. Ik lees over goudsmid Uzziël en apotheker Chananja, over tempelknechten en handelaars. Hele gezinnen zijn bezig: Sallum en zijn dochters. Ook vrouwen steken de handen dus uit de mouwen en bouwen vrolijk mee. Er zijn jongeren die mee doen: Chanun samen met zijn vader. Er komen zelfs mensen van buiten de stad meebouwen: uit Jericho, Mispa, Tekoa en Keila. Ze laten zich meenemen door het enthousiasme in Jeruzalem om met elkaar iets moois neer te zetten, en ze zijn welkom.

Steeds lees je in Nehemia 3 het woord *naast*, of *daarnaast*. Die en die bouwde naast die. Letterlijk: 'aan zijn hand'¹. Zo wordt er gebouwd in Jeruzalem. Naast elkaar. Zij aan zij, schouder aan schouder, hand aan hand. Niemand valt buiten de boot. Ik zie

¹ Hebreeuws: aljado / aljadam.

hier iets opdoemen van hoe in het Nieuwe Testament de gemeente van Jezus wordt beschreven. Een nieuwe eenheid van mensen. Uit alle landen en volken. Dwars door alle rangen en standen heen. Uit verschillende culturen en achtergronden. Heren en slaven. Rijk en arm. Jong en oud. Hoog of lager opgeleid. Mannen en vrouwen. Maar samen één. De een naast de ander en geen verschillen. Iedereen is gelijk. Iedereen is even belangrijk. Iedereen is welkom om mee te bouwen, ook als je niet uit onze 'stad' komt. Allemaal zijn we aan het bouwen. Want zo doet God dat. Bouwen doe je samen. En God schakelt iedereen in.

Iedereen bouwt op zijn eigen plek dia

Nog een detail valt me op. 'Naast elkaar' is een refrein in Nehemia 3. Maar ook kom ik vaak tegen dat Nehemia vertelt dat die en die het gedeelte van de muur herstelt 'tegenover / bij zijn eigen huis'. Sowieso kun je daaruit afleiden dat het werk goed is ingedeeld. Er wordt niet zomaar lukraak maar wat opgebouwd, maar er zit een gedachte en een plan achter.

En dit maakte blijkbaar deel uit van Nehemia's plan: iedereen krijgt de verantwoordelijkheid voor een stuk van de muur dichtbij zijn of haar eigen huis. Slim bedacht van Nehemia! Alleen al logistiek gezien. Mensen hoeven niet de halve stad door om bij hun bouwplaats aan te komen. Ze kunnen gewoon dichtbij huis blijven. Maar ook als je ernaar kijkt vanuit oogpunt van motivatie en betrokkenheid is het een slimme strategie. Nehemia maakt iedereen mede-verantwoordelijk. Dat alleen al vergroot betrokkenheid: dit stuk van de muur is voor mij. Tegelijk bakent Nehemia af: dit is jouw stuk van de muur – je hoeft niet overal actief te zijn. Ook dat is goed voor de motivatie. Niets werkt demotiverender dan dat je het gevoel krijgt overal voor verantwoordelijk voor te zijn. En, het is dus een stuk muur dichtbij jouw eigen huis. Je bouwt mee aan je eigen omgeving. Een stuk muur waar je elke dag langs loopt. Wie zou zich daar niet graag voor willen inzetten?

Slimme strategie dus. Maar, denk ik, ook een belangrijk geestelijk principe. Bij het bouwen in het koninkrijk van God krijgt iedereen zijn eigen plek. En die plek mag dichtbij jouw eigen huis zijn. Om te bouwen voor God mag je dichtbij huis blijven dus, letterlijk en figuurlijk. Je hoeft er niet per se de wereld voor over te trekken. Nehemia vestigt de aandacht op je eigen plek. Jij in jouw omgeving. Je huwelijk of je gezin. De mensen in jouw buurt. Zij met wie je elke dag te maken hebt. Denk nooit: ik kan pas echt goed mee bouwen als ik ver weg ga. Nee, begin op je eigen plek. Pak het stukje muur aan 'tegenover jouw eigen huis'. Want zo bouw je pas echt samen. Iedereen op zijn eigen plek!

Iedereen bouwt aan dezelfde muur **dia**

En zo wordt het plaatje ingevuld: Iedereen bouwt mee aan dezelfde muur. Al die verschillende mensen: één muur. Al die verschillende stukjes waar je verantwoordelijk bent – samen maken ze deel uit van dat ene allesomvattende gebeuren: de muur van Jeruzalem wordt herbouwd. Ook in dat kleine stukje waar jij verantwoordelijk bent komt iets naar voren van het grote geheel. Dat alleen al is een mooie gedachte: doe nooit min over jouw eigen bijdrage in het koninkrijk van God. Hoe klein het ook is, het maakt deel uit van iets groots.

En verder, denk je in wat een samenbindende kracht uit gaat van die ene gedachte: *we bouwen samen aan dezelfde muur*. Waarom zou je elkaar in de weg lopen? Elkaars rivalen zijn of sterker nog: elkaar tegenwerken? Dan maak je met elkaar alleen maar dat ene project stuk. En laten we eerlijk zijn: het sluipt er maar zo in, in de kerk. De een werkt de ander tegen, je werkt langs elkaar heen of je breekt af wat een ander net heeft opgebouwd. En als kerken onderling kunnen we er ook wat van. Elkaar als rivalen zien, elkaar tegenwerken. Jullie zijn niet goed bezig. Onze manier is de beste. Ik vind dat enorm schadelijk als dat gebeurt. We bouwen juist samen aan dezelfde muur. Dat bindt samen: ik herken mijn eigen verlangen bij anderen. En het maakt tegelijk bescheiden: het stukje dat ik doe is maar een klein deel van een veel groter geheel...

Toen ik predikant in Limburg was, werd er eens in een kerkdienst afscheid genomen van de majoor van het Leger des Heils. Een van ons als collega's onderling sprak hem toe en verwees naar Nehemia 3: we bouwen allemaal aan dezelfde muur. Het zal me altijd bij blijven. Zo wil ik erin staan en om mij heen kijken. In mijn eigen kerk met al die verschillende mensen. Als kerk in onze wereld. Al die verschillen in plek, positie en uitvoering. Maar toch allemaal op hetzelfde gericht: wij bouwen samen aan dezelfde muur!

Vraag van de week **dia**

En zo, lieve mensen, bouwen we samen. We beginnen bij God. Iedereen doet mee. Iedereen bouwt op zijn eigen plek. En iedereen bouwt aan dezelfde muur. Dat gaat echt niet altijd over rozen. Daarover de volgende keer meer. Voor nu hou ik het hierbij. Bouwen doe je samen. Ik vraag jou: voor welk stukje van de 'muur' ben jij verantwoordelijk?

Amen